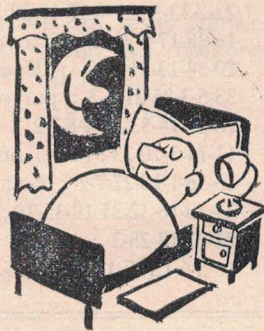

BRETONAN FANTAZIAJON ...

Ciuj, kiuj atente rigardas la lunon, povas klare vidi, ke sur ĝi maljuna virino vivas, portante egan faskon de branĉoj sur siaj ŝultroj. Tio ne plu estas neita de la plej famaj scienculoj en la mondo, sed neniu el ili laŭte asertas tion, ĉar, kiel vi bone scias, la scienculoj estas plej parte viroj, kaj kiel vi ankaŭ bone scias, viroj estas sub la jugo de virinoj kaj virinoj ne ŝatas la lunon. Sekve, ili ne volas, ke viroj pritraktu tiun ĉi aferon.

Tamen, unu el miaj amikinoj, en Bretonio, nome maljuna Marianik Arcoz el Landerno kvazaŭ eklumis la kandelon en mia kapo.

Iam, (mi ne plu memoras la precizan daton, bonvolu senkulpigi min) do, iam, kiam mi manĝis kelkajn de ŝi faritajn mirindajn krespojn, ŝi sopiris, eklevis la kapon ĉielen, rigardis la lunon, kiu argente brilegis kvazaŭ pura juvelo sur la nigra vualo de la nokta volbo kaj ŝi flustris la jenajn vortojn :

« La plej sperta krespfaristino en mia juneco estis iu virino kiu vivis sole, aparte, kun nigra hundaĉo sia en dometo starinta ne malproksime de la vilaĝa tombejo. Ŝi estis sperta sed tute ne bonkora. Ŝi kutime iris kun sia hundo tra la arbareto de Tan por faskigi pecojn de mortintaj branĉoj. Ĝenerale ŝi elektis lunbriligitajn noktojn, ĉar ŝi bezonis fari egan fajron frumatene por kuiri siajn krespojn ĝustatempe antaŭ la ĉiusemajna foiro. Dume, mi kiel servistino, venis al la dometo por prepari la paston. Mi ĉiam memoros la matenon, kiam mi alvenis kiel kutime, eniris la kuirejon kaj ekpreparis la paston. Metante lakton kaj akvon en duonplenan de faruno basenon, mi estis preparonta la paston, kiam la virina hundaĉo eniris sole, ĝemante bojis, kvazaŭ plorante kaj dezirante, ke mi foriru. Mi, timante ion malfeliĉan, kurante eliris, sekvis la hundon ĝis la arbareto kaj vane serĉis la krespfaristinon. Nenie mi povis trovi ŝin eĉ per la helpo de la hundo, kiu daŭre ĝemis ».

Subite, la hundo sidiĝis kaj eklevante la kapon ĉielen, li ekbojis al la iuno. Terure! Rigardante ĝin, mi vidis, ke ĝi ne plu similas al ordinara luno. Ĝi estis sangokolora kaj same kiel nun, mi povis vidi la silueton de mia mastrino, portante ankaŭ silueton de fasko! Mi freneze revenis al la vilaĝo kaj rakontis ĉion al la gevilaganoj, kiuj mire rigardis la novan vizaĝon de la luno. Ĝobik, la ĉasgardisto klarigis ĉion : preterpasante la tombejon li vidis iun

... rakontas R. Martin

virinon, — mian mastrinon — kiu, antaŭ iu tombo malfermita de ŝi, prenis juvelojn kaj diversajn trezorajn kutime enmetitajn apud la mortintoj. Subite, fulmo rapidis, venante, laŭ liaj diroj, el la luno, kirle prenis la rabistinon kaj transportis ŝin tra la aero, tra la malplenaj malvarmaj spacoj ĝis la luno mem.

« Ne sufiĉas esti sperta krespfaristino », konkludis Marianik, « por meriti paradizon, ankaŭ necesas esti pli bona, almenaŭ ne malbona ».

Vi komprenas nun, kara leganto, kial la luno estas krespforma, kial sur la luno estas maljuna virino, kial hundoj ĝemante bojas al la lumigilo de la noktoj, kial virinoj ĝenerale timante rigardas la lunon kaj kial edzinoj ofte estas... « lunatikaj »!

TEATRAĴETO

(Hélène Chavan)

Patro kaj filo : 2 rolantoj.

La patro legas en fotelo ; lia filo preterpaŝas piedpinte.

Patro : He, Filo mia, ĉu vi eliras hodiaŭ vespere ? Kiel vi estas bela ! Ĉu vi havas rendevuon ?

Filo : Jes... Eble... Bonan vesperon.

Patro : Do... Bonan ŝancon ! Ho ! tre belan kravateton vi havas ; sed ... ĉu... ne estas... la mia ?

Filo : Jes... ĝi... havas tiel belan koloron !

Patro : Nu... sed vi surmetas... ankaŭ mian dimanĉan ĉemizon !

Filo : Jes, patro, la mia, estas... malpura...

Patro : Kaj vi enmane tenas... miajn gantojn !

Filo : Ho ! Paĉjo, mi tute ne perdos ilin...

Patro : Plie tiu zono estas ankaŭ la mia ! fripona filo, vi troigas.

Filo : Sed ĝi estas necesa por teni... vian pantalonon ! (kurante li foriras)

Patro : (li forte enspiras) Mia... parfumo... Ha ! tiuj junuloj, ĉiam aplombaj ... sed ... siatempe ... ankaŭ mi faris same... kiel... li, jes. jes... Estas tempo por iri al la esperanta kunveno. Mi demandas min ; ĉu mia friponeta filo ne prenis ankaŭ... mian mantelon ?

(li eliras).